

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja J. n. d.d., Z., kojeg zastupaju opunomoćenici T. O., I. V. G., K. K., M. Š. L., K. G. D. i I. O., odvjetnici iz Odvjetničkog društva O. & p. d.o.o., Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H. Š. iz Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 4. travnja 2019.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/18-01/711, urbroj: 401-01/11-18-1 od 18. prosinca 2018.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika naloženo je tužitelju J. n. d.d. da u roku od 8 dana od zaprimanja rješenja tuženika riješi zahtjev za pristup informacijama H. Š. od 24. kolovoza 2018. godine, sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama.

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da je zainteresirana osoba H. Š. zahtjevom zatražio podatke o ukupnim isplatama svim javnim bilježnicima u razdoblju od 1. siječnja do 30. lipnja 2018. po pojedinom javnom bilježniku, te podatke o ukupnim isplatama svim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima u razdoblju od 1. siječnja do 30. lipnja 2018. po pojedinim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima. Tužitelj je zainteresiranoj osobi odgovorio na način da ga je obavijestio o statusu i djelatnostima tužitelja te obrazložio da je tužitelj dioničko društvo koje kotira na Z. b., da se financira isključivo iz svojih sredstava stečenih obavljanjem djelatnosti na tržištu kao i da informiranje obavlja sukladno odredbama Zakona o trgovačkim društvima kojima je uređeno pravo dioničara na obaviještenost i to na način da svi dioničari moraju obavijesti primati na jednaki način, u jednakoj mjeri i u istom trenutku. Štoviše, s obzirom na to da su podaci koje je zainteresirana osoba zatražila obuhvaćeni javno objavljenim i javno dostupnim financijskim izvješćima, tužitelj je uputio zainteresiranu osobu na svoja financijska izvješća koja se objavljuju kvartalno, polugodišnje i godišnje, a koja u stavci „materijalni troškovi – podgrupa: ostali troškovi – ostali vanjski troškovi“ obuhvaća i tražene podatke. Međutim, neovisno o primitku takve obavijesti zainteresirana osoba je tuženiku podnijela žalbu, a koja je usvojena budući je tuženik našao da tužitelj na podneseni zahtjev nije postupio sukladno

odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama. Primjenjujući Zakon o pravu na pristup informacijama na tužitelja tuženik nije utvrdio temeljem koje je osnove, odnosno kojega dijela citirane zakonske definicije tužitelj tijelo javne vlasti u smislu zakona što je osobito značajno s obzirom na to da tužitelj nije tijelo javne vlasti u smislu Zakona o pravu na pristup informacijama. Ističe da je dioničko društvo u kojemu dionice drži više dioničara, a koji dioničari svoja prava ostvaruju sukladno kongentnim odredbama Zakona o trgovačkim društvima, Zakona o tržištu kapitala, te pravila Z. b. Podaci poput predmetnih u svim tržišnim gospodarstvima predstavljaju poslovnu tajnu poduzetnika koja se po strogo određenim pravilima kojima se utvrđuje kome se i na koji način ti podaci dostavljaju, pa informacija koju zainteresirana osoba traži predstavljala bi poslovnu tajnu tužitelja, a što je tuženik zanemario pri donošenju pobijane odluke. Ističe da nije proračunski korisnik budući ima vlastite prihode od obavljanja djelatnosti, te ne koristi državna sredstva, subvencije niti se financira sredstvima iz državnog proračuna, što je razvidno iz popisa tijela proračunskih i izvanproračunskih korisnika državnog proračuna, a na kojim se popisima ne nalazi. Posebno napominje da je dioničko društvo koje ima više dioničara, financira se vlastitim sredstvima koja stječe obavljanjem djelatnosti na tržištu, nema javne ovlasti, ne obavlja javnu službu, ne prima državne potpore niti prikuplja namete, te u konačnici (za razliku od drugih tijela na koja se predmetni zakon zaista odnosi), tužitelj ovisi o tržištu i svojem obavljanju djelatnosti na tržištu, pri čemu su korisnici tužiteljevih usluga pretežno pravne osobe u inozemnom vlasništvu, te nije i ne može biti smatran tijelom javne vlasti u smislu odredbe članka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama. Ističe da je pobijanim rješenjem tuženik naložio da zainteresiranoj osobi zatraženu informaciju dostavi u roku od 8 dana od dana zaprimanja predmetnog rješenja, međutim, rok za davanje informacije ne može početi teći prije pravomoćnosti rješenja tuženika, te je samim time i u tom dijelu pobijano rješenje nezakonito doneseno. Tužitelj predlaže ovom Sudu da provede usmenu raspravu, te nakon toga usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika te ga obveže na naknadu troškova upravnog spora.

Tuženik se u odgovoru na tužbu prvenstveno očitovao na tvrdnju tužitelja da se ne smatra obveznikom Zakona o pravu na pristup informacijama, odnosno da tuženik nije utvrdio po kojoj bi osnovi iz članka 5. točke 2. navedenog Zakona tužitelj bio tijelo javne vlasti i nije utvrdio u kojem postotku Republika Hrvatska ima udio u vlasništvu tužitelja. Tuženik ističe da je prije donošenja pobijanog rješenja pregledao javno dostupne podatke, a kao najrelevantnije uzeo je one objavljene na internetskoj stranici tužitelja, gdje je navedeno sljedeće: „oblik vlasništva: dioničko društvo u mješovitom kapitalu s većinskim državnim kapitalom“. Nadalje, na navedenoj internetskoj stranici tužitelja stoji da su dioničari tužitelja na dan 24. listopada 2018. između ostalih i Ministarstvo državne imovine (Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje) 37,26%, Centar za restrukturiranje i prodaju 26,28%, Ministarstvo državne imovine (Republika Hrvatska) 14,97% i Hrvatska elektroprivreda 5,36%. Iz navedenih udjela nesumnjivo proizlazi da Republika Hrvatska ima većinski udio u vlasništvu tužitelja te je tužitelj tijelo javne vlasti iz članka 5. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama. Zahtjev zainteresirane osobe nije riješen sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama, odnosno obavijest tužitelja ne može se smatrati rješavanjem predmetnog zahtjeva za pristup informacijama. Stoga je tuženik naložio tužitelju da postupio po zahtjevu zainteresirane osobe, no međutim tužitelju pobijanim rješenjem nije naloženo da zainteresiranoj osobi omogući pristup traženoj informaciji odnosno ne prejudicira se ishod postupka rješavanja zahtjeva za pristup informaciji već se nalaže rješavanje predmetnog zahtjeva sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama, te o ishodu

utvrđenog donese odluka kojom će se omogućiti pravo na pristup informaciji, djelomično omogućiti pravo na pristup informaciji, uz obvezu donošenja rješenja ili rješenjem odbiti, odnosno odbaciti zahtjev. Tuženik predlaže da ovaj Sud odbije tužbu tužitelja i potvrdi pobijano rješenje.

Zainteresirana osoba H. Š. iz Z. nije dostavio odgovor na tužbu.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju i zainteresiranoj osobi.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

S obzirom da tužitelj osporava samo primjenu prava, a činjenicu nisu sporne, Sud je konkretni spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima.

Prema odredbi članka 20. stavka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13. i 85/15.) propisano je da će na temelju zahtjeva za pristup informaciji tijelo javne vlasti odlučiti najkasnije u roku od 15 dana od podnesenog urednog zahtjeva.

Člankom 23. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano je u kojim slučajevima tijelo javne vlasti ne donosi rješenje o zahtjevu, odnosno u kojim slučajevima rješenjem odbija zahtjev, te kada ga odbacuje.

Prema odredbi članka 5. točki 2. Zakona o pravu na pristup informacijama „tijela javne vlasti“ u smislu ovog Zakona, su tijela državne uprave, druga državna tijela, tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe i druga tijela koja imaju javne ovlasti, pravne osobe čiji je osnivač Republika Hrvatska ili jedinica lokalne ili područne (regionalne) samouprave, pravne osobe koje obavljaju javnu službu, pravne osobe koje se temeljem posebnog propisa financiraju pretežito ili u cijelosti iz državnog proračuna ili iz proračuna jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, odnosno iz javnih sredstava (nameta, davanja i sl.) kao i trgovačka društva u kojima Republika Hrvatska i jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave imaju zasebno ili zajedno većinsko vlasništvo.

Tužitelj u tužbi prvenstveno prigovara da nije tijelo javne vlasti u smislu odredbe članka 5. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama, te da se na njega taj zakon ne primjenjuje.

Međutim, nasuprot tvrdnji tužitelja tuženik navodi relevantne podatke iz kojih slijedi da je tužitelj dioničko društvo u mješovitom kapitalu s većinskim državnim kapitalom, te ističe da iz podataka na internetskoj stranici tužitelja na poveznici <https://...> proizlazi da su dioničari tužitelja na dan 24. listopada 2018. među ostalim Ministarstvo državne imovine 37,26%, Centar za restrukturiranje i prodaju 26,28%, Ministarstvo državne imovine (Republika Hrvatska) 14,97% i Hrvatska elektroprivreda 5,36%. Dakle, pravilno nalazi tuženik da iz navedenih udjela nesumnjivo proizlazi da Republika Hrvatska ima većinski udio u vlasništvu tužitelja pa stoga tužitelj jest tijelo javne vlasti sukladno odredbi članka 5. točki 2. Zakona o pravu na pristup informacijama, pa se ne može prihvatiti prigovor tužitelja da se na njega Zakon o pravu na pristup informacijama ne primjenjuje.

Nadalje, iz podatka u spisu predmeta proizlazi da je zainteresirana osoba 24. kolovoza 2018. tužitelju kao tijelu javne vlasti podnijela zahtjev za pristup informacijama kojim je zatražila podatke o ukupnim isplatama svim javnim bilježnicima u razdoblju od 1. siječnja do

30. lipnja 2018. po pojedinom javnom bilježniku i informaciju o ukupnim isplatama svim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima u razdoblju od 1. siječnja do 30. lipnja 2018. po pojedinim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima. S obzirom da tužitelj nije donio odgovarajuće rješenje o zahtjevu zainteresirane osobe za pristup informacijama u roku i na način kako je to propisano Zakonom o pravu na pristup informacijama zainteresirana osoba je podnijela žalbu tuženiku, nakon čega je tuženik od tužitelja zatražio obavijest o razlozima zbog kojih predmetni zahtjev nije riješen. Nadalje, tužitelj je dostavio tuženiku obavijest od 10. listopada 2018. koju je uputio zainteresiranoj osobi u kojoj navodi da su podaci koje je zatražila zainteresirana osoba sadržani i javno objavljeni u financijskim izvješćima zbirno u grupi „materijalni troškovi“ podgrupi „ostali troškovi – ostali vanjski troškovi“ jer se isti ne vode zasebno.

Imajući na umu navedene podatke u spisu predmeta prema ocjeni ovoga Suda tuženik je pravilno zaključio da zahtjev zainteresirane osobe za pravo na pristup informacijama nije riješen sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama te je pravilno naložio tužitelju da riješi zahtjev zainteresirane osobe. Tužitelju je pobijanim rješenjem pravilno dana uputa da prvo utvrdi koje izrađene informacije se odnose na predmetni zahtjev ima u svom posjedu, a na temelju podataka o izvršenim plaćanjima od strane tužitelja i tužitelju, odnosno dokumenata koji dokazuju činjenice na temelju kojih se vrše uplate i isplate i izrađuje pojedini konto, a koji se kao izrađena informacija u svakom trenutku može jednostavno ispisati, odnosno ukupan iznos plaćanja nekog konta izračunava se na temelju pojedinačnih uplata i isplata o izvršenju kojih mora postojati neki dokumentirani zapis, što predstavlja informaciju u zakonskom smislu i istu bi tužitelj trebao posjedovati (račun, uplatnica, faktura, odluka, ugovor i sl.). Pored toga tužitelju je dana uputa da u odnosu na informacije koje kao izrađene posjeduje, utvrdi postoje li ograničenja pristupa informacijama iz članka 15. Zakona o pravu na pristup informacijama za koje je potrebno provesti test razmjernosti i javnog interesa i u tom slučaju postupi sukladno članku 16. Zakona o pravu na pristup informacijama, a također je i dana uputa da prilikom rješavanja tužitelj u obzir uzme i odredbe članka 15. stavka 5. i članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama.

Dakle, tužitelju je naloženo da riješi zahtjev zainteresirane osobe za pravo na pristup informacijama te su mu dane upute glede rješavanja istoga.

Pobijanim rješenjem tužitelju je naloženo da postupi po zahtjevu zainteresirane osobe, no međutim tim rješenjem tužitelju nije naloženo da zainteresiranoj osobi omogući pristup traženoj informaciji, te se ne prejudicira ishod postupka rješavanja zahtjeva za pristup informacijama, već se nalaže tužitelju da riješi predmetni zahtjev sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama, te o ishodu utvrđenog donese odgovarajuću odluku, to jest da zainteresiranoj osobi omogući pravo na pristup informaciji, djelomično omogući pravo na pristup informaciji uz obvezu donošenja rješenja ili rješenjem odbije, odnosno odbaci zahtjev zainteresirane osobe, pa se prigovori tužitelja da mu se nalaže da zainteresiranoj osobi dostavi zatraženu informaciju ne može prihvatiti, jer iz izreke pobijanog rješenja proizlazi da je tužitelju naloženo da u ostavljenom roku riješi o zahtjevu zainteresirane osobe za pristup informacijama.

S obzirom na navedeno, Sud nije našao osnove za poništenje pobijanog rješenja tuženika kako je to zatražio tužitelj, slijedom čega je odlučeno kao u izreci presude pozivom na odredbu članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima.

U Zagreb, 4. travnja 2019.

Predsjednik vijeća:
Boris Marković, v.r.